

32002L0013

20.3.2002

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

L 77/17

**DIRECTIVA 2002/13/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 5 martie 2002**

de modificare a Directivei 73/239/CEE a Consiliului în ceea ce privește cerințele referitoare la marja de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare generală

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) și articolul 55,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽²⁾,

în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Planul de acțiune pentru serviciile financiare, aprobat de Consiliul European întrunit la Köln la 3-4 iunie 1999 și la Lisabona la 23-24 martie 2000, recunoaște că marja de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare constituie un instrument important al protecției titularilor de polițe de asigurare pe piața unică, prin faptul că garantează că întreprinderile de asigurare dispun de fonduri proprii adaptate naturii riscurilor pe care le acoperă.
- (2) Prima Directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă, alta decât asigurarea de viață ⁽⁴⁾ impune ca întreprinderile de asigurare să dispună de o marjă de solvabilitate.
- (3) Obligația ca întreprinderile de asigurare să constituie, pe lângă și peste provizioanele tehnice necesare acoperirii angajamentelor lor de asigurare, o marjă de solvabilitate destinată amortizării efectelor eventualelor variații economice defavorabile constituie un element important al sistemului de supraveghere prudențială în scopul protejării intereselor asiguraților și a titularilor de polițe de asigurare.
- (4) Normele în materie de marjă de solvabilitate stabilite prin Directiva 73/239/CEE au rămas neschimbate la nivel substanțial de către legislația comunitară ulterioară, iar Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea directă, alta decât asigurarea de viață (a treia directivă privind „asigurarea generală”) ⁽⁵⁾ prevede

prezentarea de către Comisie în fața Comitetului de asigurare instituit prin Directiva 91/675/CEE ⁽⁶⁾ a unui raport asupra necesității unei armonizări ulterioare a marjei de solvabilitate.

- (5) Comisia a elaborat respectivul raport având în vedere recomandările formulate în raportul asupra solvabilității întreprinderilor de asigurare redactat de Conferința autorităților de supraveghere a asigurărilor ale statelor membre ale Uniunii Europene.
- (6) Cu toate că raportul a ajuns la concluzia că sistemul actual, simplu și solid, funcționează satisfăcător și se bazează pe principii riguroase datorită unei transparențe cuprinzătoare, s-au detectat anumite părți slabe în unele cazuri, în special în cazul în care o activitate prezintă un profil de risc variabil.
- (7) Este necesară simplificarea și creșterea fondurilor actuale de garantare minimă, în special ca rezultat al măririi valorii cererilor de despăgubire și cheltuielilor operaționale de la data adoptării lor. Este necesar să se mărească de asemenea pragurile deasupra cărora un procentaj redus se aplică valorii primelor și cererilor de despăgubire în scopul calculării cerinței de marjă de solvabilitate.
- (8) Pentru evitarea creșterilor bruște și semnificative ale diferitelor niveluri ale fondurilor de garantare minimă și ale pragurilor pe viitor, este necesar să se instituie un mecanism care să prevadă adaptarea acestora la evoluția indicelui european al prețurilor de consum.
- (9) În cazuri speciale în care drepturile asiguraților sunt amenințate, este necesar ca autoritățile competente să fie abilitate să intervină într-un stadiu suficient de precoce, în exercitarea competențelor lor, fiind obligate să informeze întreprinderile de asigurare asupra motivelor care au cauzat intervenția lor, conform principiilor de bună administrare și respectare a procedurilor. Cât timp există o astfel de situație, autoritățile competente trebuie să se abțină de la certificarea faptului că întreprinderea de asigurare dispune de o marjă de solvabilitate suficientă.
- (10) Ținând seama de evoluția pe piață a naturii reasigurării contractate de asigurații primari, este necesar ca autoritățile competente să fie împuternicite să limiteze în anumite condiții reducerea cerinței pentru marja de solvabilitate acordată.
- (11) În cazul în care o întreprindere de asigurare își reduce substanțial activitățile sau încetează acoperirea de noi riscuri, este necesară prevederea unei marje de solvabilitate adaptate angajamentelor reziduale care rezultă din activitatea sa actuală, așa cum sunt reflectate de nivelul provizioanelor tehnice.

⁽¹⁾ JO C 96 E, 27.3.2001, p. 129.

⁽²⁾ JO C 193, 10.7.2001, p. 16.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 4 iulie 2001 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 februarie 2002.

⁽⁴⁾ JO L 228, 16.8.1973, p. 3. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 181, 20.7.2000, p. 65).

⁽⁵⁾ JO L 228, 11.8.1992, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).

⁽⁶⁾ JO L 374, 31.12.1991, p. 32.

- (12) Pentru anumite clase de asigurare generală care prezintă un profil de risc variabil în mod special, trebuie să se ridice în mod substanțial marja de solvabilitate actuală pentru ca acestea să fie mai bine adaptate riscurilor reale.
- (13) Pentru a ține seama de impactul diferențelor dintre metodele contabile și cele actuariale, este adecvată ajustarea în consecință a calculului de cerință a marjei de solvabilitate, cu scopul garantării coerenței acestor metode și, prin urmare, a egalității de tratament între întreprinderile de asigurare.
- (14) Este oportun ca prezenta directivă să prevadă norme minime pentru cerința de marjă de solvabilitate, iar statele membre de origine trebuie să stabilească norme mai stricte pentru întreprinderile de asigurare autorizate de autoritățile lor naționale competente.
- (15) Este necesar ca directiva 73/239/CEE să se modifice în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări la Directiva 73/239/CEE

Directiva 73/239/CEE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatul (1) se înlocuiește cu următoarele:

„(1) Prezenta directivă nu se aplică asociațiilor mutuale care întrunesc următoarele condiții:

- (a) statutul prevede posibilitatea de constituire a unor contribuții suplimentare sau de reducere a prestațiilor;
- (b) activitatea nu acoperă riscurile de responsabilitate civilă, cu excepția cazului în care acestea constituie o garanție accesorie în sensul punctului C din anexă, și nici riscurile de credit și garanție;
- (c) valoarea anuală a cotizațiilor percepute pentru activitățile acoperite prin prezenta directivă nu depășește 5 milioane EUR și
- (d) cel puțin jumătate dintre cotizațiile percepute pentru activitățile acoperite prin prezenta directivă provin de la persoane membre ale societății mutuale.

Prezenta directivă nu se aplică întreprinderilor care îndeplinesc următoarele condiții:

- întreprinderea nu exercită nici una dintre activitățile reglementate de prezenta directivă, cu excepția celei prevăzute în anexă, punctul A clasa 18;
- această activitate este limitată la nivel exclusiv local și nu constă decât în prestații în natură și
- venitul anual total colectat sub titlul activității de asistență pentru persoanele aflate în dificultate nu depășește 200 000 EUR.

Cu toate acestea, dispozițiile prezentului articol nu împiedică o întreprindere de asigurare mutuală să ceară să fie autorizată sau să continue să fie autorizată în conformitate cu prezenta directivă.”

2. Articolul 16 se înlocuiește cu următoarele:

„Articolul 16

(1) Fiecare stat membru impune fiecărei întreprinderi de asigurare generală al cărei sediu social este situat pe teritoriul său să dețină în orice moment o marjă de solvabilitate disponibilă suficientă, raportată la ansamblul activităților sale, cel puțin egală cu cerințele prezentei directive.

(2) Marja de solvabilitate disponibilă este constituită de patrimoniul întreprinderii de asigurare generală, liber de orice angajament previzibil, cu excepția imobilizărilor necorporale, incluzând:

- (a) capitalul social vărsat sau, în cazul în care este vorba de societăți mutuale, fondul inițial vărsat efectiv, plus orice conturi ale membrilor care întrunesc următoarele criterii:
 - (i) statutul trebuie să afirme că nu este posibilă efectuarea de plăți din aceste conturi către membri decât în cazul în care acest lucru nu determină scăderea marjei de solvabilitate disponibilă sub nivelul cerut sau, după dizolvarea întreprinderii, în cazul în care au fost reglate toate celelalte datorii ale acesteia;
 - (ii) statutul trebuie să dispună ca pentru orice plată menționată la punctul (i) și efectuate în alte scopuri decât rezilierea individuală a afilierii, autoritățile competente trebuie să fie informate cel puțin cu o lună în avans, și că acestea pot, în acest interval, să interzică plata;
 - (iii) dispozițiile relevante ale statutului nu pot fi modificate decât după ce autoritățile competente au declarat că nu se opun modificării, fără a aduce atingere criteriilor enumerate la punctele (i) și (ii);
- (b) rezervele (legale sau libere) nu corespund angajamentelor de subscriere;
- (c) profitul sau pierderea rezultate după deducerea dividendelor care trebuie plătite.

Marja de solvabilitate disponibilă este diminuată cu valoarea acțiunilor proprii deținute direct de întreprinderea de asigurare generală.

Pentru întreprinderile de asigurare generală care își deduc sau reduc provizioanele tehnice pentru cereri de despăgubire în scopul luării în considerare a rezultatului plasamentelor lor, în conformitate cu articolul 60 alineatul (1) litera (g) din Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind conturile anuale și conturile consolidate ale întreprinderilor de asigurare (*), marja de solvabilitate disponibilă este redusă cu diferența dintre provizioanele tehnice de dinainte de decontare sau deducere, așa cum figurează acestea în notele contabile, și provizioanele tehnice după decontare sau deducere. Această ajustare se efectuează pentru toate riscurile enumerate la punctul A din anexă, cu excepția riscurilor din clasele 1 și 2. Pentru celelalte clase în afară de 1 și 2, nu este necesară nici o ajustare în caz de decontare a anuităților incluse în provizioanele tehnice.

(3) Marja de solvabilitate disponibilă poate fi, de asemenea, constituită:

- (a) din acțiunile preferențiale cumulative și împrumuturile subordonate de până la 50 % din cea mai scăzută valoare a marjei de solvabilitate disponibile sau a cerinței de marjă de solvabilitate, din care maximum 25 % sunt constituite din împrumuturi subordonate cu scadență fixă sau acțiuni preferențiale cumulative cu durată determinată, cu condiția ca în caz de faliment sau lichidare a întreprinderii de asigurare generală să existe acorduri cu caracter obligatoriu în temeiul cărora împrumuturile subordonate sau acțiunile preferențiale să ocupe un nivel inferior prin raportare la creanțele tuturor celorlalți creditori și să nu fie rambursate decât după reglarea tuturor celorlalte datorii în curs la momentul respectiv.

Împrumuturile subordonate trebuie, de asemenea, să îndeplinească următoarele condiții:

- (i) se ține seama numai de fondurile vărsate integral;
- (ii) pentru împrumuturile cu scadență fixă, scadența inițială trebuie să fie fixată la cel puțin cinci ani. Cel mai târziu un an înainte de scadență, întreprinderea de asigurare supune autorităților competente, pentru aprobare, un plan care să indice modul în care marja de solvabilitate disponibile va fi menținută sau adusă la nivelul dorit la scadență, cu excepția cazului în care valoarea împrumutului care intră în compoziția marjei de solvabilitate disponibilă a fost redusă progresiv, cel puțin pe durata celor cinci ani care au precedat scadența. Autoritățile competente pot autoriza rambursarea anticipată a acestor fonduri, cu condiția ca întreprinderea de asigurare generală emitentă să fi solicitat acest lucru și ca marja sa de solvabilitate disponibilă să nu scadă sub nivelul cerut;
- (iii) împrumuturile fără scadență fixă nu pot fi rambursate decât prin intermediul unui preaviz de cinci ani, cu excepția cazului în care nu mai sunt considerate ca un component al marjei de solvabilitate disponibile sau în care acordul prealabil al autorităților competente a cerut în mod formal rambursarea lor anticipată. În acest ultim caz, întreprinderea de asigurare generală informează autoritățile competente cu cel puțin șase luni înaintea datei de rambursare prevăzute, indicându-le valoarea marjei de solvabilitate disponibile și cerința de marjă de solvabilitate înainte și după această rambursare. Autoritățile competente autorizează rambursarea numai în cazul în care marja de solvabilitate disponibilă a întreprinderii de asigurare generală nu riscă să scadă sub nivelul cerut;
- (iv) contractul de împrumut nu trebuie să conțină nici o clauză care să prevadă că, în anumite circumstanțe, altele decât lichidarea întreprinderii de asigurare generală, datoria trebuie rambursată înainte de scadența convenită;
- (v) contractul de împrumut nu poate fi modificat decât după ce autoritățile competente au declarat că nu se opun modificării;

- (b) din titlurile cu durată nedeterminată și din alte instrumente, inclusiv acțiunile preferențiale cumulative, altele decât cele menționate la litera (a), până la 50 % din valoarea cea mai scăzută a marjei de solvabilitate sau cerinței de marjă de solvabilitate pentru totalul acestor titluri și al împrumuturilor subordonate menționate la litera (a), în cazul în care se îndeplinesc următoarele condiții:

- (i) nu pot fi rambursate la inițiativa purtătorului sau fără acordul prealabil al autorității competente;
- (ii) contractul de emisiune conferă întreprinderii de asigurare generală posibilitatea de a diferenția plata dobânzilor de împrumut;
- (iii) creanțele creditorului față de întreprinderea de asigurare generală să ocupe, în totalitatea lor, un nivel inferior raportat la cele ale tuturor creditorilor nesubordonați;
- (iv) documentele care reglementează emisiunea de titluri să prevadă capacitatea datoriei și a dobânzilor nevărsate de a absorbi pierderile, permițând întreprinderii de asigurare să își continue activitățile.
- (v) să nu se țină seama decât de împrumuturile vărsate integral.

- (4) La cererea și cu justificarea societății pe lângă autoritatea de control competentă a statului membru de origine, cu acordul respectivei autorități, marja de solvabilitate disponibilă poate fi de asemenea constituită din:

- (a) jumătate din fracțiunea nevărsată a capitalului social sau a fondului inițial, o dată ce partea vărsată a atins 25 % din acel capital sau acele fonduri, până la 50 % din valoarea cea mai scăzută a marjei de solvabilitate disponibile sau a cerinței de marjă de solvabilitate;
- (b) în cazul societăților mutuale sau de tip mutual cu contribuții variabile, orice creanță pe care o poate avea asupra membrilor prin solicitarea unei contribuții suplimentare, până la jumătate din diferența între contribuțiile maxime și contribuțiile cerute, dar nu mai mult de 50 % din valoarea cea mai scăzută a marjei de solvabilitate sau a marjei de solvabilitate necesare. Autoritățile naționale competente adoptă linii directoare care fixează condițiile în care pot fi acceptate contribuțiile suplimentare;
- (c) prin orice rezerve nete ascunse provenind din evaluarea elementelor activului, în măsura în care astfel de rezerve nete ascunse nu au un caracter excepțional.

- (5) Modificările aduse alineatelor (2), (3) și (4) cu scopul de a lua în considerare evoluțiile care justifică o adaptare tehnică a elementelor admisibile pentru marja de solvabilitate disponibilă sunt adoptate conform procedurii prevăzute la articolul 2 din Directiva 91/675/CEE a Consiliului (**).

(*) JO L 374, 31.12.1991, p. 7.

(**) JO L 374, 31.12.1991, p. 32."

3. Se adaugă următorul articol:

„Articolul 16a

(1) Cerința de marjă de solvabilitate este determinată prin raportarea la valoarea anuală a primelor și contribuțiilor sau prin raportarea la ponderea medie a cererilor de despăgubire pentru ultimele trei exerciții financiare.

În orice caz, în cazul în care o întreprindere de asigurare generală nu practică în mod esențial decât unul sau mai multe riscuri de credit, furtună, grindină sau îngheț, perioada de referință pentru ponderea medie a cererilor de despăgubire corespunde ultimelor șapte exerciții financiare.

(2) Sub rezerva prevederilor articolului 17, cerința de marjă de solvabilitate este egală cu cel mai ridicat dintre cele două rezultate indicate la alineatele (3) și (4).

(3) Baza primelor se calculează începând de la primele sau contribuțiile brute emise sau primele sau cotizațiile brute câștigate, fiind reținută cifra cea mai mare.

Primele sau contribuțiile pentru clasele 11, 12 și 13 enumerate la punctul A din anexă se majorează cu 50 %.

Se însumează primele sau contribuțiile emise în cadrul afacerilor directe sau pe parcursul ultimului exercițiu, inclusiv accesoriile.

Se adaugă la această valoare totalul primelor acceptate în reasigurare pe durata ultimului exercițiu.

Se deduce din aceasta valoarea totală a primelor sau cotizațiilor anulate în cursul ultimului exercițiu financiar, precum și valoarea totală a impozitelor și taxelor aferente primelor sau cotizațiilor care compun agregatul.

Valoarea astfel obținută este repartizată în două tranșe, o primă tranșă de 50 milioane EUR și o a doua tranșă corespunzând restului; se calculează și se adună valorile echivalente cu 18 %, respectiv 16 % din aceste tranșe.

Suma astfel obținută se înmulțește cu raportul, pentru ultimele trei exerciții, între valoarea cererilor de despăgubire de suportat de către întreprinderea de asigurare după deducerea valorilor recuperabile cu titlu de reasigurare și valoarea cererilor de despăgubire brute; acest raport nu poate fi în nici un caz mai mic de 50 %.

Cu aprobarea autorităților competente, metodele statistice pot fi utilizate pentru alocarea primelor sau contribuțiilor pentru clasele 11, 12 și 13.

(4) Baza cererilor de despăgubire se calculează, după cum urmează, folosind pentru clasele 11, 12 și 13 enumerate la punctul A din anexă cererile de despăgubire, provizioanele și recuperările majorate cu 50 %.

Valorile cererilor de despăgubire plătite pentru activitățile directe (fără deducerea cererilor de despăgubire suportate de către cesionari și retrocesionari) pe durata perioadelor menționate la alineatul (1) se adună.

La această sumă se adună valoarea cererilor de despăgubire plătite pentru acceptările în reasigurare și retrocesionări pe durata aceluiași perioade, precum și valoarea provizioanelor pentru cererile de despăgubire de plată constituite la finalul ultimului exercițiu, atât pentru activitățile directe, cât și pentru acceptările în reasigurare.

Ulterior se deduce din aceasta valoarea recuperărilor încasate în cursul perioadelor prevăzute la alineatul (1).

Din această sumă se deduce valoarea provizioanelor pentru cererile de despăgubire de plată constituite la începutul celui de-al doilea exercițiu care precede ultimul exercițiu inventariat, atât pentru activități directe, cât și pentru acceptări în reasigurare. În cazul în care perioada de referință menționată la alineatul (1) este de șapte ani, valoarea de dedus este aceea a provizioanelor pentru cereri de despăgubire de plătit constituite la începutul celui de-al șaselea exercițiu financiar care precede ultimul exercițiu financiar inventariat.

În conformitate cu perioada de referință prevăzute la alineatul (1), o treime sau o șeptime din valoarea obținută este apoi împărțită în două tranșe, prima de 35 milioane EUR, a doua corespunzând restului; se calculează și se adună părțile care corespund la 26 %, respectiv 23 % din aceste tranșe.

Valoarea astfel obținută se înmulțește cu raportul, pentru ultimele trei exerciții financiare, între valoarea cererilor de despăgubire care rămân în sarcina societății după deducerea sumelor recuperabile prin reasigurare și valorile cererilor de despăgubire brute; acest raport nu poate fi în nici un caz mai mic de 50 %.

Cu aprobarea autorităților competente, pot fi utilizate metode statistice pentru alocarea cererilor de despăgubire, provizioanelor sau recuperărilor pentru clasele 11, 12, și 13. În cazul riscurilor enumerate în anexă la punctul A clasa 18, valoarea daunelor plătite utilizate pentru a calcula daunele de bază este costul suportat de întreprinderea de asigurare cu privire la asistența acordată. Acest cost este calculat conform dispozițiilor de drept intern ale statului membru de origine.

(5) În cazul în care calculele de la alineatele (2), (3) și (4) dau un rezultat mai mic decât cerința de marjă de solvabilitate pentru exercițiul precedent, cerința marjei de solvabilitate este cel puțin egală cu cea pentru exercițiul precedent, înmulțită cu raportul între provizioanele tehnice pentru cereri de despăgubire la finalul ultimului exercițiu și valoarea provizioanelor tehnice pentru cereri de despăgubire la începutul ultimului exercițiu. În aceste calcule, provizioanele tehnice se calculează prin deducerea reasigurării, raportul însă neputând fi în nici un caz mai mare de 1.

(6) Frațiile aplicabile tranșelor menționate la alineatul (3) al șaselea paragraf și la alineatul (4) al șaselea paragraf sunt fiecare reduse la o treime în cazul asigurării de sănătate practicate pe o bază tehnică similară celei pentru asigurarea de viață, în cazul în care:

- (a) primele plătite se calculează pe baza tabelelor de morbiditate conform metodei matematice aplicate în materie de asigurare generală;
- (b) se stabilește un provizion pentru îmbătrânire;
- (c) se percepe un supliment de primă pentru constituirea unei marje de siguranță dintr-o valoare adecvată;
- (d) asiguratorul poate anula contractul înainte de sfârșitul celui de-al treilea an de asigurare cel târziu;
- (e) contractul prevede posibilitatea creșterii primelor sau reducerii prestațiilor, chiar și pentru contractele curente."

4. Articolul 17 se înlocuiește cu următoarele:

„Articolul 17

(1) O treime din cerința de marjă de solvabilitate, așa cum este definită la articolul 16a, constituie fondul de garantare. Acest fond este constituit din elementele enumerate la articolul 16 alineatele (2) și (3) și, cu acordul autorității competente a statului membru de origine, alineatul (4) litera (c).

(2) Fondul de garantare nu poate fi mai mic de 2 milioane EUR. Cu toate acestea, în cazul în care este vorba de toate sau o parte din riscurile incluse într-una dintre clasele 10-15 enumerate la punctul A din anexă, fondul trebuie să fie de 3 milioane EUR.

Fiecare stat membru poate dispune ca fondul de garantare minim să fie redus la un sfert în caz de societăți mutuale sau societăți de tip mutual."

5. Se adaugă următorul articol:

„Articolul 17a

(1) Valorile în EUR menționate la articolul 16a alineatele (3) și (4) și la articolul 17 alineatul (2) se revizuesc anual, începând din 20 septembrie 2003, în funcție de evoluția indicelui european pentru prețul de consum publicat de Eurostat pentru ansamblul statelor membre.

Adaptările sunt automate și se derulează prin creșterea sumei de bază în EUR cu procentajul de variație al respectivului indice pentru perioada de la intrarea în vigoare a prezentei directive și până la data revizuirii, rotunjit apoi la un multiplu de 100 000 EUR.

În cazul în care variația după ultima adaptare este mai mică de 5 %, valoarea nu se adaptează.

(2) Comisia informează anual Parlamentul European și Consiliul cu privire la revizuire și la valorile adaptate menționate la alineatul (1)."

6. La articolul 20 alineatul (2), cuvintele „articolul 16 alineatul (3)” se înlocuiesc cu cuvintele „articolul 16a”.

7. Se adaugă următorul articol:

„Articolul 20a

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente au competența de a cere un plan de restabilire financiară acelor întreprinderi de asigurare generală în care consideră că sunt amenințate drepturile asiguraților. Acest program de restabilire trebuie să includă cel puțin descrieri detaliate ale următoarelor elemente sau dovezi referitoare la următorii trei ani financiari:

- (a) previziuni ale cheltuielilor de administrare, în special cheltuieli generale curente și comisioane;
- (b) un plan care să detalieze previziunile de venituri și cheltuieli, atât pentru activități directe, cât și pentru acceptări în reasigurare și cesionări în reasigurare;
- (c) un bilanț previzional;
- (d) o estimare a resurselor financiare cu care se intenționează să se acopere angajamentele și cerința de marjă de solvabilitate;
- (e) politica generală în domeniul reasururării.

(2) În cazul în care drepturile asiguraților sunt amenințate datorită faptului că poziția întreprinderii de asigurare se deteriorează, statele membre se asigură că autoritățile competente au competențe care să le permită să ceară unei întreprinderi de asigurare o marjă de solvabilitate mai ridicată, astfel încât întreprinderea să fie rapid în măsură să își atingă nivelul de solvabilitate cerut. Nivelul acestei cerințe de marjă de solvabilitate mai ridicată este determinat în funcție de programul de restabilire financiară menționat la alineatul (1).

(3) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de puteri care să le permită reevaluarea de la bază a tuturor elementelor admise să constituie marja de solvabilitate, în special în cazul în care valoarea de piață a acestor elemente s-a modificat semnificativ de la finalul ultimului exercițiu.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente au competența de a diminua reducerea, bazată pe reasigurare, a marjei de solvabilitate determinate în conformitate cu articolul 16a, în cazul în care:

- (a) natura sau calitatea contractelor de reasigurare s-a schimbat semnificativ de la ultimul exercițiu financiar;
- (b) contractele de reasigurare nu prevăd nici un transfer de riscuri sau prevăd unul nesemnificativ.

(5) În cazul în care autoritățile competente au cerut un plan de restabilire financiară al întreprinderii de asigurare generală în conformitate cu alineatul (1), acestea se abțin de la acordarea autorizației în conformitate cu articolul 10 alineatul (3), al doilea paragraf din prezenta directivă, articolul 16 alineatul (1) litera (a) din Directiva 88/357/CEE a Consiliului (*) (a doua directivă privind asigurarea generală) și articolul 12 alineatul (2) din Directiva 92/49/CEE a Consiliului (**) (a treia directivă privind asigurarea generală), atât timp cât consideră că drepturile asiguraților sunt amenințate în sensul alineatului (1).

(*) JO L 172, 4.7.1988, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 181, 20.7.2000, p. 65).

(**) JO L 228, 11.8.1992, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27)."

Articolul 2**Perioada de tranziție**

(1) Statele membre pot acorda întreprinderilor de asigurare care, în momentul intrării în vigoare a prezentei directive, practică pe teritoriul lor una sau mai multe clase menționate în anexa la Directiva 73/239/CEE un interval de cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive pentru a se conforma cerințelor enunțate la articolul 1 din prezenta directivă.

(2) Statele membre pot acorda întreprinderilor menționate la alineatul (1) și care, la expirarea intervalului de cinci ani, nu au atins marja de solvabilitate cerută, un interval suplimentar care nu poate depăși doi ani, cu condiția ca, în conformitate cu articolul 20 din Directiva 73/239/CEE, să fi supus spre aprobare autorităților competente măsurile pe care le propun pentru a-și atinge scopul urmărit.

Articolul 3**Transpunerea**

(1) Statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 20 septembrie 2003. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre se asigură ca măsurile menționate la alineatul (1) se aplică mai întâi supravegherii conturilor pentru exercițiile financiare începând din 1 ianuarie 2004 sau în decursul acestui anului calendaristic.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(4) Până la 1 ianuarie 2007, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport asupra aplicării prezentei directive și, după caz, asupra necesității de armonizare suplimentară a prezentei directive. Acest raport indică modul în care statele membre au utilizat posibilitățile din prezenta directivă și, în special, dacă competențele discreționare conferite autorităților naționale de supraveghere au produs discrepanțe majore de supraveghere în cadrul pieței interne.

Articolul 4**Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 5**Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 5 martie 2002.

Pentru Parlamentul European

Președintele

P. COX

Pentru Consiliu

Președintele

R. DE RATO Y FIGAREDO